

VISIO DE CASTELLA

I aquell capvespre humil de les Castelles
que tant d'amor i empena duu per dins
i que hom contempla extàtic amb parpelles
clares i obertes vers tots els camins

per on desfilen la dolçor de l'hora,
la silueta ossosa del Quixot
i la de Sanxo que li va a la vora
ventrut, contrariat i covardot;

per on hom veu en mística alenada
ascètics penitents que van passant,
entre ells la Santa d'Àvila, exaltada,
febrosa, esblanqueïda i tremolant

en tant que Fra Leon, de vida forta,
mira el cel gris, tenyit de bon repòs,
i Fra dels Àngels vol la vida morta
per tenir el gust de defallir-li el cos.

Heu vist Castella presa de misteri?
¿heu vist Toledo encès de llum i foc
llavors que un vell cloquer plora un imperi
quan toca les dotze hores poc a poc?

¿Heu obert els ulls, de caminada,
quan cau l'escalforeta del matí
cap a mitjans de Juny, i ve l'onada
de gestes a ultramar i fets d'ahí?

¿Heu endinsat la vista al mar d'espigues
immens, inacabable d'aquells plans
quan, ondulat pel vent, murmura amigues
universalitats de tots els Sants?

Allò és Castella, amics. I aquella dona
que al pati emblanquinat, prop del portal,
evoca frases dites dalt la trona
i empra paraules tretes del missal

és la Castella que esbandeix grandesa,
Calixt i Melibea hi són presents;
és el solar que serva la fermesa
d'aquells conqueridors de continents.

Castella és el pardal que xiscla i passa
i el campanar al mig del pla isolat;
Castella és aquell camp que crema o glaça
i explica mons de grandiositat;

és riu, cigonya, ermita, vell molí,
homes eixuts pel sol, bous i carretes:
Castella, per què doncs no ets sempre així
i això de tu no canten els poetes?

Ernest Casajuana